

[Statsministeren.]

tiet af valgtaktiske grunde sagde: det er vist ikke rart for os at tale om det lige netop i disse dage. En sådan holdning kunne man bedømme, og den bedømmelse ville få forskellig karakter, men det var dog noget; man ville kunne forstå. Hvad man derimod ikke kan forstå, det er, at socialdemokratiet indtager en holdning, der her ligner den rene defaultisme, som lader ane, at denne defaultisme vil række også ud over valgdagen. Så er der grund til at blive bekymret, så er der for alvor grund til at blive bekymret for socialdemokratiets evne til overhovedet at øve en afgørende indflydelse i positiv retning på den økonomiske udvikling.

Hr. Per Hækkerup siger, at det var jo en total fiasko med vores indkomstpølitik. Hvad mener det ærede medlem egentlig med det? Er det den omstændighed, at indkomstpølitikken i det store og hele lykkedes for de offentligt ansatte — vi har det lille problem, vi lige har diskuteret — er det den omstændighed, at erhvervenes indtjening viser, at det også er lykkedes dér? Er det den omstændighed, at vi ikke, som vi jo så mange gange har måttet gøre det, har ydet mere til landbruget? Hvis ikke, er det da, fordi hr. Per Hækkerup mener, at udviklingen på det private arbejdsmarked var uacceptabel? Når de to arbejdsmarkedsparter, efter min opfattelse for første gang i så konstant en form, siger, de har et samfundsøkonomisk ansvar, som de vil leve op til, var det da hr. Per Hækkerups agt, hvis han havde haft regeringen, at sige: det stoler vi ikke på, vi slår til? Jeg ville kunne forstå det, hvis det var det, men så sig det. Der er jo ikke andre muligheder end at sige: det må være, fordi de tre områder, jeg her har nævnt, de offentligt ansatte, erhvervslivet og landbruget, enten ikke har fået nok eller også har fået for meget, al den stund de altså ikke har fået mere, eller også at de andre har fået for meget. Det var rart at få at vide: hvad mener man, når man så ofte taler om, at vor indkomstpølitik er totalt mislykket?

Vi har erkendt fra regeringen — og det er jo det, der giver hr. Per Hækkerup en chance for tilsyneladende at optræde i den stærke mands rolle — at den bragte ikke de resultater i hus, vi havde håbet på. Det kunne vi lade være med at sige, men vi er

nu engang sådan indstillet, at når det forholder sig sådan, så er vi ikke i stand til at bestride det, sådan er det.

Vi indrømmer villigt, at vi kunne have ønsket større resultater, men det er vel også et spørgsmål, om vi ikke kunne have opnået mere, hvis hr. Per Hækkerup og hans parti havde vist større forståelse og større ansvarsbevidsthed over for, hvad produktionen og den fulde beskæftigelse kræver. Jeg synes, det skal siges. Man taler så tit om folketingets mulighed for indflydelse. Jeg tror altså, det skal erkendes, at vi kunne have opnået mere, hvis socialdemokratiet havde vist større ansvarsbevidsthed, da sagerne skulle afgøres, for det er på det tidspunkt, det betyder noget.

Jeg kan ikke acceptere, at vi skal betragte de indkomstpølitiske bestræbelser som mislykkede. Jeg tror, det er et udtryk for dette, at arbejdsmarkedets organisationer er begyndt at udtale en større erkendelse af det voksende hensyn, de må tage til de samfundsøkonomiske krav. Også fra LOs side har der jo, efter at overenskomsten blev indgået, lydt røster, der siger: det var måske en rigtigere vej at kompensere nogle af kravene og nogle af lønstigningerne med skattelettelse og sociale ydelser. Vi andre kan undre os over, at erkendelsen kom efter en total afvisning af denne tankegang, da regeringen fremsatte den. Men jeg tror, at det er en voksende erkendelse, ligesom man også har givet udtryk for, at man tror, indkomstpølitik er noget, der er kommet for at blive. Det tror også jeg.

Men jeg må, inden jeg går over til at sige, hvorfor jeg tror det, dog have lov til at give endnu en oplysning om udviklingen og sammenligningsgrundlaget. Jeg lagde mærke til, at fru Hanne Reintoft havde fået skrevet meget ned om dette med, hvordan vi havde mishandlet den arbejdende del af befolkningen ved en voldsom inflation. Nu er det selvfølgelig klart, at det kan ikke være min opgave at sige til fru Hanne Reintoft, at når hun vil sige sådan noget, så skulle hun prøve at se på de faktiske forhold. Det kunne selvfølgelig forstyrre, kendsgerninger kan som bekendt distrahere. Men jeg vil da gerne sige, også til hr. Per Hækkerup, at tager vi nu en sammenligning, har vi tre rimelige sammenligningsår under den nuværende regering; og så er det